

gørende Vægt paa Behageligheden ved disse Stillinger. Man kan ikke ræsonnere saaledes: Denne er en behagelig Stilling — altsaa et ringe økonomisk Vederlag, hin er en ubehagelig Stilling — altsaa et større økonomisk Vederlag, skønt jeg maa indrømme, at dette vilde kunne føre til, at Finansministeren i dette Land bliver den højest lønnede af alle, thi jeg erkender, at det i disse Tider ofte maa være et meget ubehageligt Hverv at være Finansminister.

Formanden: Det 5te Medlem for Skanderborg Amt har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: De af den højtærede Finansminister fremsatte Udtalelser, som var rettede til mig, skal jeg paa et senere Tidspunkt komme tilbage til i et egentligt Indlæg. Med Hensyn til Finansministerens Udtalelse om, hvad der mest vil blive husket af, hvad jeg har sagt, vil jeg gerne nu straks gøre den Bemærkning, at den Skat, som foreligger til Behandling, er kun foreslaaet at skulle gælde for et Aar og maa altsaa som saadan siges at være en ekstraordinær Skat. Den er i allerhøjeste Grad Udtryk for, at Staten er i stort Bekneb med Hensyn til Penge. Spørgsmaalet bliver saa, hvor langt man skal gaa ned. Nu er Forholdet det, at man tidligere ved Ekstrabeskatning overhovedet ikke har ramt Indtægter under 5 000 Kr., men derimod alle andre. Det, jeg har sagt, er, om der ikke under disse Forhold kunde være nogen Grund til at tage en lille Smule Ekstraskat af Indtægter, som ligger f. Eks. under 5 000 Kr., maaske mellem 3 000 og 5 000 Kr., altsaa Indtægter, som formentlig maa siges at have nogen Skatteevne, selv om den er ringe. Dette skulde ikke gøres, fordi det finansielt set i og for sig vilde betyde saa overordentlig meget, men det skulde gøres, fordi det er nødvendigt paa alle mulige Maader at tilstræbe den størst mulige Sparsommelighed, og denne vilsikkert fremmes ved, at Skattetrykket føles af alle. Nu siger den højtærede Finansminister, at denne Udtalelse vil blive husket; men hvem er det, som har givet mig Anvisning paa at gaa den Vej? Det er ingen anden end den højtærede Finansminister selv, idet han ikke alene gaar til at forhøje Skatten paa Ind-

tægter paa 3 000 Kr. og derover, men Finansministeren gaar helt ned til at beskattede Indtægter paa 1500 Kr., og hvad der kan være rigtigt for den højtærede Finansminister, kan vel ikke være forbyderisk for mit Vedkommende.

Finansministeren (Brandes): Det ærede Medlem søgte at forklare — jeg vil ikke sige bortforklare for ikke at krænke ham — sin Bemærkning. Den staar imidlertid fast. Tidenden skal nok udvise, hvad han har sagt, jeg har ikke Fortrykket, jeg ved ikke, om det er kommet. Naar det ærede Medlem siger, at han har fulgt min Anvisning, idet jeg har forhøjet Skatten for de laveste Indtægter, saa er det ganske forkert. Jeg har ikke forhøjet Skatten for de laveste Indtægter, jeg har ladet den blive staaende ved det, den i Øjeblikket er, medens jeg derimod har sat den noget op for Indtægter over 5000 Kr. Det er de nugældende Satser efter 1915, som ogsaa foreslaas i Lovforslaget for Indtægter fra 1500 til 5000 Kr. Det ærede Medlem tager altsaa fejl, men det er undskyldeligt at fejle. Naar det ærede Medlem kalder det en ekstraordinær Skat og siger, at Forholdet skulde være anderledes med Hensyn til denne end med Hensyn til andre Skatter, maa jeg sige, at det Ord kan ikke bruges. Dette bliver den ordentlige Indkomst- og Formueskat for 1920—21; om man nogen Sinde kommer under denne Sats, skal jeg ikke sige det mindste om, thi det ved jeg ikke noget om, men det er den ordentlige Formue- og Indkomstskat, som ændres til disse Satser, der er foreslaaede for 1920—21.

Hvad angaar Spørgsmaalet om at forhøje Satserne for de smaa Indtægter, er det ærede Medlem af den Mening, at det skal ske af moralske Grunde, det skal ske for at paalægge Sparsommelighed. Det ærede Medlem tilføjede i sin første Tale, at det var for muligvis derigennem at lette Skatten for de højere Indtægter, Tidenden skal nok vise, at han har sagt dette. Jeg tror ikke paa, at man skal paalægge Folk saadanne Skatter for at mane dem til Sparsommelighed; naar Indtægten ikke er højere end 3000 Kr., tror jeg nok, at Livet i denne Tid skal lære de paagældende Sparsommelighed, saa at vi ikke behøver at gøre det ved at forhøje Skatten.